

Останній розділ

Змагання

Настав визначний день. Дівчатка та хлопчики школи імені Данте прибігли в темно-червоних трико та, здавалось, були цілком упевнені у своїй перемозі. За школу Вінтерштайн виступали Бенні, Катінка, Анна-Лена та Сілас.

Іда, яка відмовилася від участі, учора передала Бенні нову футболку — трохи припізнілий подарунок на день народження, за її словами. Футболка була синьою, з логотипом супермена попереду.

І тепер Бенні, який розминався обіч поля, був одягнений у цю футболку. Він розтягувався та потягувався точнісінько так, як щовечора із Генрієттою.

Прийшло дуже багато глядачів. Міс Корнфілд також стояла на краю поля, босоніж, та тримала кулачки. Чорне волосся було знову підібране нагору за допомогою двох спиць для плетіння.

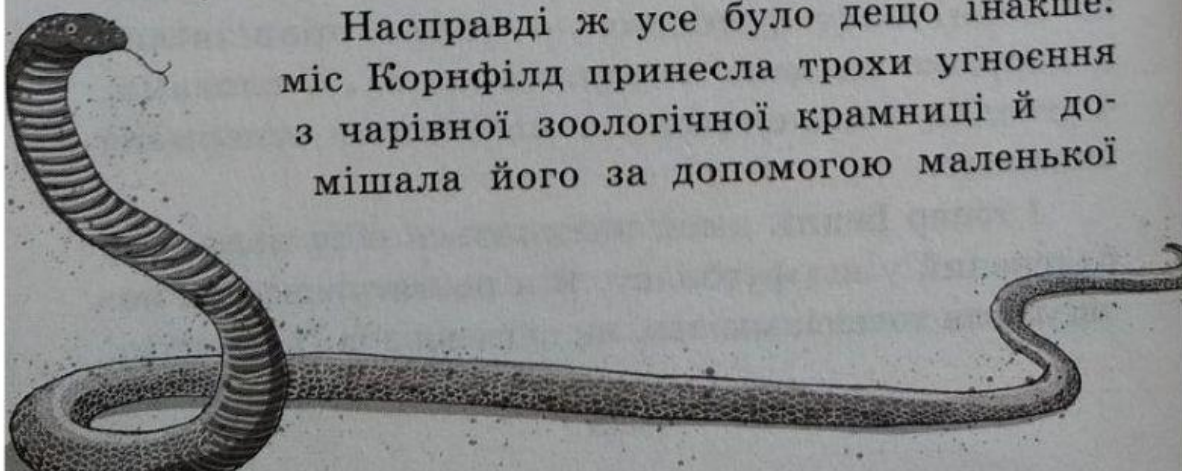
Перед самим стартом почувся гучний гуркіт. З-за рогу виїхав барвистий автобус. Лише учні класу міс Корнфілд змогли прочитати надпис: «Чарівна зоологічна крамниця». Лише вони знали, що чоловік, який вийшов із нього, це містер Моррісон.

Під ногами глядачів уперед сунула оливкова змія. Ашанті дуже старалася не зачіпати нічий ніг і врешті-решт доповзла до міс Корнфілд, яка взяла змію та поклала собі на шию. Пізніше пан Зігманн зробить їй комплімент за чудову прикрасу.

До речі, настрої у директора був просто блискучий. Він справді став королем кольорабі! Про його нагороду навіть писали в газеті.

Капуста пана Зігманна мала 25 сантиметрів у діаметрі й таким чином посіла перше місце. Пан директор уважав, що це все завдяки теплому повітрю в бібліотеці.

Насправді ж усе було дещо інакше: міс Корнфілд принесла трохи угноєння з чарівної зоологічної крамниці й домішала його за допомогою маленької

лопатки в ту землю, де росла кольрабі. Тому остання рослина стала настільки великою та круглою.

Спортсмени встали на 50-метрову доріжку. По двоє з кожного боку. Першою бігла Анна-Лена. За нею мав бігти Сілас, потім Катінка та останнім — Бенні.

Команда школи імені Данте також встала на позицію. Свисток!

Анна-Лена стартувала швидко, ось вона вже біжить червоною доріжкою. Хлопчик зі школи імені Данте біг зовсім поруч.

Іда, яка стояла поруч із Йо, зі свого місця не бачила, хто біжить попереду.

— Хутчій, хутчій! — гучно кричала вона.

На зап'ястку Йо все ще була пов'язка.

— А тобі не шкода, що ти не можеш бути там? — поцікавилася Сібель, яка стояла ліворуч від Йо.

— Та ну, — похитав головою Йо. — У житті є інші цікаві речі, — він привстав навпочіпки та привітав Анну-Лену, яка щойно ідеально передала Сіласу естафетну паличку.

— А які? — зацікавлено перепитала Сібель. Йо розслабився та посміхнувся дівчинці.

— Хочеш завтра піти зі мною в кіно? Там показують крутий фільм про піратів.

Сібель радісно посміхнулась у відповідь.

А Іда? Їй раптом стало все одно! І дівчинка цим страшенно, страшенно втішилась.

Як завжди, Сілас зробив усе якнайкраще та помчав доріжкою. Коли він на мить підвів голову, тому що птах із біленьким черевцем та чорним хвостиком кинув на доріжку дивну тінь, він мало не зашпортався, але випростався та побіг далі. Зараз попереду явно була школа імені Данте.

Від хвилювання Іда закусил губу. Паличка перейшла до Катінки. У Катінки була дивна манера викидати руки під час бігу, але це спрацювало. Вона наздогнала.

Схвильований Бенні підскакував на старті. Катінка сунула йому паличку, Бенні впевнено підхопив її. Ноги хлопця рухалися швидше, ніж раніше. Він мчав доріжкою, мов супермен.

Що там таке, на фініші? Маленька чорна плямочка. Плямочка стояла на чотирьох коротеньких ніжках. Це Генрієтта!

Бенні захекався. Він більше не міг. У боці закололо. Генрієтта роззявила рота.

— Бенні, ти лінивий равлик! — лаялася вона. — Ти був і залишаєшся шкандибайлом!

Що? Що це вона собі думає? І вона ще хоче бути його подругою?

— Мерщій, хропуне ти такий! — ще голосніше закричала Генрієтта.

Бенні розлютився. Він геть забув, що чути її може лише він. Він мчав просто на чорну пляму, аби розібратися з Генрієттою. Обличчя у хлопчика було червоним, наче буряк. Він пробіг через фінішну лінію. Які бурхливі оплески!

- Чому Генрієтта собі таке дозволяє?

Розлючений, він зупинився перед Генріеттою. По мордочці черепашки було добре видно, як їй соромно.

— Старий тренерський трюк, — вибачилася вона, знітилась та заховала голову в панцир.

Наступного дня на сімейну мобілку Іди надійшло довгоочікуване смс-повідомлення. Від Міріам.

Іда про це нічого не знала. Вона сиділа з Раббатом у класній кімнаті та читала зелений неоновий надпис, який блимнув на дошці:

Чарівна зоологічна крамниця.
Скоро буду.

А дещо пізніше до класу ввійшов містер Моррісон. Сорока Пінкі сиділа в нього на одному плечі, бурундук — на другому. А в руці містер Моррісон ніс велику картонну коробку.

Невеликий уклін у бік учительки.

— Дозвольте, це Моррісон!

Коли міс Корнфілд підбадьорливо кивнула, господар чарівної зоологічної крамниці відкрив коробку, і з неї виповзла оливкова змія довжиною майже в метр.

Гелена зойкнула, Сілас підскочив.

— Казна-що, — пробурмотів він.

— Ашанті не заподіє шкоди, — запевнила дітей учителька.

- Хто ж має отримати тварину на цей раз? І яку тварину? Спробуй вгадати!

Містер Моррісон усе ще стояв попереду біля дошки. Він зняв свого м'якого капелюха, і показалося його сиве скуйовджене волосся. Він підняв руку.

Коли всі заспокоїлись, він промовив:

— У мене є ще одна чарівна тварина. Йо, ти готовий, правда?

Йо настільки здивувався, що не встиг вигадати жодної крутої фрази. Він узагалі не отримував звістки! Чи він її просто прогледів? Хлопчик сидів на стільці та не міг поворухнутись.

— Я так цього хотів, — пробурмотів він настільки тихо, що його почув лише Сілас.

Містер Моррісон почовгав до дверей.

А повернувся разом із пінгвіном!

— Це Юрій, — посміхнувся містер Моррісон. — Він з Антарктиди.

Раптом у класі здійнявся страшенний хаос.

Пінкі скрекотала та літала по кімнаті.

Бурундук стрибав від картотеки до дошки та назад. Чорна мамба сичала

та обвивалася навколо ніжок стільців. Генрієтта тупотіла. Раббат почав бігати за бурундуком. А Юрій

просто йшов до Йо, задоволено

клацаючи великим дзьобом.

І тут трапилося дещо дивне.

Йо мав звичку час від часу

знімати свій срібний годинник. Ось

і тепер він лежав на столі, виблискував і переливався. Пінкі кинулася

до нього. Перекинувшись у повітрі, вона сіла на парту Йо, вхопила годинник дзьобом та полетіла до відчиненого вікна.

— Агов, це що таке було? — крикнув їй навздогін збентежений Йо.

— Те, що лежить, можна брати, — захихотіла Пінкі та полетіла далі. — Старий сорочий закон.

Усі підбігли до вікон. Пінкі летіла над шкільним садом. Годинник вона випустила в той самий час, коли пролітала над ставком. Плюх!

Клас гучно розсміявся. Раптом Бенні пригадав, що читав у своєму довіднику: сороки полюбляють усе блискуче. Він, Іда та інші враз зрозуміли, хто поцупив Ідину блискучу сережку: це могла бути лише Пінкі!

Юрій потягнувся до Йо, намагаючись сказати щось йому на вухо. Це виглядало досить кумедно, адже пінгвінові доводилося нахилити голову, аби не подряпати вухо товаришеві.

Потім ці двоє вийшли на вулицю. Йо попереду, чарівна тварина — за ним.

Усі, як заворожені, дивилися у вікно і побачили, як пінгвін зупинився біля шкільного ставка й елегантним стрибком пірнув у воду.

— Хіба я не казала? — прошепотіла Генрієтта до Бенні. — Пінгвіни пірнають краще за лосів, — Бенні почесав черепаху під підборіддям.

Коли незабаром Йо повернувся разом із Юрієм, його посмішка ледве вміщувалась на обличчі. Годинника він тримав у руці:

— Водонепроникний!

Усі розсміялися.

Саме Йо тоді затягнув пісню. Вона лунала, наче гімн. Йо хотів перевірити, чи можна співати ту присягу, яку вони дали на початку шкільного року. Спершу він промугикав мелодію, а тоді інші підхопили її. Усі заспівали вголос:

«Ми ніколи, ніколи не будемо говорити із іншими про чарівних тварин.

Чарівна зоологічна крамниця — це найсуворіша таємниця, і так має бути завжди».

Пісню підхопили навіть чарівні тварини, але їх чули, звичайно, лише їхні господарі та містер Моррісон. Здавалося, наче напруга останніх тижнів раптом розтанула в повітрі.

Від того часу жоден з учнів класу міс Корнфілд ніколи не називав школу «Вінтерштайн». Цегляна будівля вілли стала для них «школою чарівних тварин». А хто в цьому сумнівався, міг просто подивитися навколо! Раббат знову когось ловить, цього разу, здається, Пінкі. Леонардо кинув горі-

шок міс Корнфілд, учителька кинула його містеру Моррісону. Ашанті гайнула до Сіласа, який сподівався поспілкуватися з нею. Лише Генріетті все це не надто подобалось. Вона заповзла в сумку Бенні. Чи вона грає в хованки?

У той день майже кожна дитина у класі мріяла про чарівну тварину. Тварину, з якою можна поговорити, посміятися та пережити пригоди.

Цікаво, хто буде наступним?

Містер Моррісон занурився пальцями ніг у теплий пісок та подивився на море. Перед ним розкинувся Індійський океан. Острів, на якому він опинився, був розташований за 340 кілометрів від Африканського континенту. Мільйони років тому до цього берега прибило тварин на стовбурах дерев. На цьому віддаленому острові вони могли розвиватись, як їм заманеться, дослідники досі ще знаходять невідомі види. Лише нещодавно вони відкрили новий вид павуків, які могли виплітати павутину до 25 метрів у діаметрі.

